

Atvirlaiškis Valerijai Čiurlionytei, [1916-06-02], [iš Teriokų - į Lipecką].

Tik sugrįžau namo inmetęs

Tik sugrįžau namo inmetęs tau laišką. Sąžinė vėlei griaužia.

Tu taip baisiai jauties, o aš tau tokį žiaurų laišką parašiau... Atleisk man, Sesute, už jį, atleisk, numylėta mano! Juk aš noriu, aš kaip noriu, kad tau būtų gerai, ir jei tu taip baisiai jauties, tai kaip aš galiu gyventi? Gyvenimas nėra vertas, kad delei jo taip nusiminti ir rankas nuleisti.

Juk turi save kiek nors gerbti ir branginti. Dieve! Kokie tai nuodai yra tie visokie analizai ir protavimai! Juk, atmeni, tu mane barei, kad esu išglebėlis, ir mokinai, kad reikia valią turėti... O dabar... Dabar pati tik kažkaip galvoji! Sesute mano! Juk taip negalima gyventi! Ne tik mane sunaikinsi, bet ir pati kaip sunykysi! Atsimink tik savo žodžius, kaip mane mokinai. Juk aš tavęs taip greit paklausiau, taip greit pajutau tavo valią... Tasai tavo laiškas užmušė mano visą valią ir aš nežinau, kaip prieš tave bepasiteisinti, kaip tave beraminti.

Atleisk man, Sesute, atleisk. Man tiktai skaudu kažkaip ir aš taip noriu, kad tau būtų gerai...

Bolyt[i]s

KOMENTARAI